

Obrazac 3.

FINANCIJSKA AGENCIJA

OIB: 85821130368

ULICA LOBENZA JAGERA 31000 OSIJEK
(adresa nadležne jedinice)

Nadležni trgovački sud TRGOVAČKI SUD U OSIJEKU
Poslovni broj spisa ST-388/2021

FINANCIJSKA AGENCIJA
RO OSIJEK

06-04-2021

PRILOG KAJNE NALOŽBE
PRIMA ME / OTPREMA POSTE /
KLASA 120-71/21-66
UR. BROJ 17-01-91-7

PRIJAVA TRAŽBINE VJEROVNIKA U PREDSTEČAJNOM POSTUPKU

PODACI O VJEROVNIKU:

Ime i prezime / tvrtka ili naziv

ODVJETNIČKO DRUŠTVO SMOLEK & ŠERINJAR d.o.o.

OIB 09442439688

Adresa / sjedište

JURJA ŽERJAVIĆA 19, 10 000 ZAGREB

PODACI O DUŽNIKU:

Ime i prezime / tvrtka ili naziv

ASCOMMERCE d.o.o.

OIB 47600894092

Adresa / sjedište

BANA JOSIPA JELAIĆA 114, 31220 VIŠNJEVAC

PODACI O TRAŽBINI:

Pravna osnova tražbine (npr. ugovor, odluka suda ili drugog tijela, ako je u tijeku sudski postupak oznaku spisa i naznaku suda kod kojeg se postupak vodi)

IZVRŠENA USLUGA SASTAVA USTAVNE TUŽBE

Iznos dospjele tražbine _____ (kn)

Glavnica _____ (kn)

Kamate _____ (kn)

Iznos tražbine koja dopijeva nakon otvaranja predstečajnog postupka

6.250,00 (kn)

Dokaz o postojanju tražbine (npr. račun, izvadak iz poslovnih knjiga)

RAČUN BR. 69-A-1 OD 26.03.2021., USTAVNA TUŽBA, UVID U SPIS UPRAVNOG SUDA U

Vjerovnik raspolaže ovršnom ispravom DA / NE za iznos _____ (kn) OSIJEK USI-39/2021

Naziv ovršne isprave

PODACI O RAZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova razlučnog prava

Dio imovine na koji se odnosi razlučno pravo

Iznos tražbine _____ (kn)

Razlučni vjerovnik odriče se prava na odvojeno namirenje ODRIČEM / NE ODRIČEM

Razlučni vjerovnik pristaje da se odgodi namirenje iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja PRISTAJEM / NE PRISTAJEM

PODACI O IZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova izlučnog prava

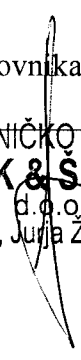
Dio imovine na koji se odnosi izlučno pravo

Izlučni vjerovnik pristaje da se izdvoji predmet na koji se odnosi njegovo izlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja PRISTAJEM / NE PRISTAJEM

Mjesto i datum

01.04.2021., ZAGREB

Potpis vjerovnika

— ODVJETNIČKO DRUŠTVO
ŠMOLEK & ŠKRINJAR
d.o.o.
ZAGREB, Jurja Žerjavića 19

ODVJETNIČKO DRUŠTVO
SMOLEK & ŠKRINJAR d.o.o.

ASCOMMERCE d.o.o.
prehrambena industrija

Bana J. Jelačića 117
31220 Višnjevac
OIB: 47600897092

RAČUN br. 69-A-1

1. Odvjetničke usluge

- sastav ustavne tužbe 5.000,00 kn

ukupno: 5.000,00 kn

2. PDV 25% 1.250,00 kn

Sveukupno: 6.250,00 kn

Obračun prema naplaćenim naknadama.

Datum izdavanja: 26.03.2021.

Datum isporuke: 26.03.2021.

Vrijeme izdavanja: 13:38

Datum dospijeca: 03.04.2021.

Način plaćanja: transakcijski račun

Oznaka operatera: Mateja Čaić

Uplatu izvršiti na žiro račun: HR7825030071100080850 Sberbank d.d.

U Zagrebu, 26.03.2021. godine

ODVJETNIČKO DRUŠTVO
SMOLEK & ŠKRINJAR
d.o.o.
ZAGREB, Jurja Žerjavića 19

ODVJETNIČKO DRUŠTVO
SMOLEK & ŠKRINJAR d.o.o.

USTAVNI SUD
REPUBLIKE HRVATSKE
ZAGREB, Trg Svetog Marka 4

J. Mraz

26-02-2021

26-02-2021

HITNO!!!

(obveza plaćanja poreza na dobit

u iznosu od 14.880.000,00 kuna + z.z.k.)

USTAVNI SUD

REPUBLIKE HRVATSKE

Trg svetog Marka 4

10000 Zagreb

Podnositelj: **ASCOMMERCE d.o.o.**, Višnjevac, Bana J. Jelačića 117, OIB: 47600897092, kojeg zastupa Marko Smolek, odvjetnik iz Odvjetničkog društva Smolek & Škrinjar d.o.o., Zagreb, Jurja Žerjavića 19,

USTAVNA TUŽBA

I

PRIJEDLOG ZA ODGODU OVRHE - **HITNO!!!**

I PODACI O OSPORAVANIM AKTIMA

A. Pojedinačni akt koji se osporava, a protiv kojeg su iscrpljena sva sredstva pravne zaštite:

Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske posl. br. Usž-2856/20-2 od 25.11.2020. godine.

B. Postupak u kojem je donesen osporeni akt i predmet odlučivanja:

Upravni spor - odlučivanje o žalbi u pravnoj stvari radi poreznog nadzora.

C. Datum primitka akta:

05.02.2021. godine.

D. Drugi akti koji se osporavaju:

Presuda Upravnog suda u Osijeku posl.br. Usl-39/2020-9 od 22.05.2020. godine,

Rješenje Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak KLASA: UP/II-471-02/19-01/336, URBROJ: 513-04-19-2 od 29.11.2019. godine,

Porezno rješenje Ministarstva financija, Porezne uprave Područnog ureda Osijek, KLASA: UP/I-471-02/18-01/13, URBROJ: 513-07-14-0203/013-19-17 od 29.05.2019. godine,

Zapisnik o obavljenom poreznom nadzoru kod poreznog obveznika ASCOMMERCE d.o.o. prehrambena industrija Višnjevac, Bana J. Jelačića 117, OIB: 47600897092, kojeg je sastavilo Ministarstvo financija, Porezna uprava Područnog ureda Osijek, KLASA: UP/I-471-02/18-01/13, URBROJ: 513-07-14-0203/013-19-13 od dana 08.05.2019. godine.

Podnositelj je dana 05.02.2021. godine zaprimio presudu Visokog upravnog suda Republike Hrvatske posl. br. Usž-2856/20 od 25.11.2020. godine kojom se odbija žalba tužitelja, ovdje podnositelja i potvrđuje presuda Upravnog suda u Osijeku posl. br. Usl-39/2020 od 22.05.2020. godine. Slijedom navedenog, u trenutku podnošenja ove ustavne tužbe ispunjena je pretpostavka o iscrpljenom pravnom putu.

Dana 08.05.2019. godine sastavljen je Zapisnik o obavljenom poreznom nadzoru kod poreznog obveznika ASCOMMERCE d.o.o. prehrambena industrija Višnjevac, Bana J. Jelačića 117, OIB: 47600897092 (dalje u tekstu: ASCOMMERCE d.o.o., podnositelj, tužitelj), kojeg je sastavilo Ministarstvo financija, Porezna uprava Područnog ureda Osijek, KLASA: UP/I-471-02/18-01/13, URBROJ: 513-07-14-0203/013-19-13 te je nadzorom utvrđena obveza na uplatu poreza na dobit za od 01.01.2016. godine do 31.12.2016. godine u ukupnom iznosu od 14.880.000,00 kn te je izvršen i obračun zakonske zatezne kamate u iznosu od 2.122.829,73 kn, slijedom čega je utvrđena ukupna obveza poreza na dobit u iznosu od 17.002.829,73 kn. Osim navedenog, naloženo je i plaćanje kamata za porez na dodanu vrijednost od dana sastavljanja zapisnika (08.05.2019. godine) do dana uplate.

Dana 29.05.2019. godine Ministarstvo financija, Porezna uprava Područnog ureda Osijek donijelo je Porezno rješenje KLASA: UP/I-471-02/18-01/13, URBROJ: 513-07-14-0203/013-19-17 kojim se podnositelju utvrđuje manje obračunati porez na dobit za razdoblje od 01.01.2016. godine do 31.12.2016. godine te je naloženo uplatiti porez na dobit za navedeno razdoblje poslovanja u iznosu od 14.880.000,00 kn, zatim kamate na dodanu vrijednost obračunate do dana sastava zapisnika u

iznosu od 2.122.829,73 kn te u konačnici i kamate na dodanu vrijednost od dana sastavljanja zapisnika do dana uplate.

Protiv navedenog rješenja podnositelj je uložio žalbu, a nakon što je ista odbačena odlukom drugostupanjskog tijela pokrenut je i postupak pred Upravnim sudom u Osijeku, koji se vodio pod posl. br. Usl-39/2020-9. U predmetnom postupku donesena je presuda dana 22.05.2020. godine, kojom je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev naše stranke kojom je ista tražila poništavanje ranije navedenih rješenja, a koja je presuda pak potvrđena i presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske posl. br. Usž-2856/20-2 od dana 25.11.2020. godine.

II USTAVNA PRAVA KOJA SE SMATRAJU POVRIJEĐENIMA

Očitim propustima Upravnog suda u Osijeku kao prvostupanjskog suda i Visokog upravnog suda Republike Hrvatske kao drugostupanjskog suda, koji se nisu očitovali o svim zahtjevima, prijedlozima i žalbenim navodima podnositelja, odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev podnositelja za poništavanje rješenja Ministarstva financija, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak KLASA: UP/II-471-02/19-01/336, URBROJ: 513-04-19-2 od 29.11.2019. godine te Porezno rješenje Ministarstva financija, Porezne uprave Područnog ureda Osijek, KLASA: UP/I-471-02/18-01/13, URBROJ: 513-07-14-0203/013-19-17 od 29.05.2019. godine.

U postupku pred prvostupanjskim sudom podnositelju je povrijeđeno ustavno jamstvo iz čl. 29. st. 1. Ustava Republike Hrvatske, koje podrazumijeva pravično suđenje, obzirom da svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično odluči o njegovim pravima i obvezama, a što zasigurno nije bio slučaj u konkretnoj pravnoj stvari. Obzirom da se drugostupanjski sud nije argumentirano očitovao već je žalbene navode odbio bez ikakvog suvislog obrazloženja koristeći fraze koje se mogu upotrijebiti u bilo kojoj drugoj odluci, isti je nastavio s vrijeđanjem ustavom zajamčenih prava podnositelja, pa su takvim arbitrarnim odlukama dovedena u pitanje načela dobrog rada pravosuđa i pravičnost suđenja te je podnositelj lišen zajamčenog ustavnog prava na pristup sudu koje proizlazi iz načela pravičnog suđenja iz čl. 29. st. 1. Ustava Republike Hrvatske.

S tim u vezi, propustima prvostupanjskog suda, kao i drugostupanjskog suda prilikom odlučivanja o žalbi podnositelja, istom je onemogućeno ostvarivanje Ustavom zajamčene zaštite ljudskih prava i temeljnih sloboda, a osobito ustavno pravo na žalbu protiv pojedinačnih pravnih akata donesenih u postupku prvog stupnja pred sudom ili drugim ovlaštenim tijelom zajamčeno u čl. 18. st. 1. Ustava.

Osim navedenog, podnositelj ističe da mu je povrijeđeno i pravo vlasništva sadržano u čl. 48. st. 1. Ustava Republike Hrvatske, obzirom da nalog za plaćanje poreza na dobit za razdoblje 2016. godine i kamata na porez na dodanu vrijednost u iznosu od preko 17.000.000,00 kn predstavlja miješanje u

podnositeljevo pravo vlasništva koje je zaštićeno spomenutom odredbom, a koje je u ovom slučaju nezakonito i nema pravnu osnovu.

Konačno, podnositelj ukazuje i na povredu prava sadržanih u čl. 51. Ustava Republike Hrvatske, a kojom je st. 1. određeno da je svatko dužan sudjelovati u podmirenju javnih troškova, u skladu sa svojim gospodarskim mogućnostima, dok je st. 2. određeno da se porezni sustav temelji na načelima jednakosti i pravednosti, a dvostruko oporezivanje do kojeg je došlo u ovom slučaju svakako nije u duhu navedenih načela. U vezi s ovom povredom također je povrijeđeno i ustavno pravo iz čl. 19. st. 2. Ustava, sukladno kojem se zajamčuje sudska kontrola zakonitosti pojedinačnih akata upravnih vlasti i tijela koja imaju javne ovlasti.

III ČINJENICE I RAZLOZI NA KOJIMA SE TEMELJI TVRDNJA O POVREDI USTAVNIH PRAVA

UVOD

Prije iznošenja ustavnopravno relevantnih razloga vezanih uz konkretne povrede navedenih ustavnih prava, podnositelj smatra potrebnim izložiti kraći uvod kako bi predočio sudu tijek upravnog spora u kojem su prekršena njegova ustavna prava.

i. Postupci u kojima su povrijeđena ustavna prava podnositelja

Prvenstveno, ovdje valja navesti da je predmet postupka u kojem su prekršena ustavna prava podnositelja poništavanje rješenja Ministarstva financija, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak KLASA: UP/II-471-02/19-01/336, URBROJ: 513-04-19-2 od 29.11.2019. godine te Porezno rješenje Ministarstva financija, Porezne uprave Područnog ureda Osijek, KLASA: UP/I-471-02/18-01/13, URBROJ: 513-07-14-0203/013-19-17 od 29.05.2019. godine kojom je utvrđen manje obračunati porez na dobit za razdoblje od 01.01.2016. godine do 31.12.2016. godine te je naloženo podnositelju da uplati porez na dobit za razdoblje poslovanja od 01.01.2016. godine do 31.12.2016. godine, utvrđen u postupku poreznog nadzora u iznosu od 14.880.000,00 kn, zatim da uplati kamate na porez na dodanu vrijednost obračunate do dana sastavljanja zapisnika u iznosu od 2.122.829,73 kn te kamate za porez na dodanu vrijednost od dana sastavljanja zapisnika do dana uplate.

Zapisnik temeljem kojeg je doneseno osporavano porezno rješenje sastavljen je 08.05.2019. godine, a na isti je podnositelj podnio iscrpan prigovor koji je otklonjen s obrazloženjem da porezni obveznik u istome nije iznio nove činjenice i materijalne dokaze zbog kojih bi trebalo promijeniti činjenično stanje.

Temeljem zapisnika doneseno je ranije navedeno porezno rješenje protiv kojeg je podnositelj podnio žalbu na odlučivanje Samostalnom sektoru za drugostupanjski upravni postupak, u kojoj je osporio predmetno porezno rješenje te jasno i detaljno obrazložio razloge osporavanja.

Žalba podnositelja odbijena je 29.11.2019. godine, a drugostupanjsko tijelo u bitnome isto navodi kao i prvostupanjsko tijelo te obrazloženje poreznog rješenja prihvaća kao svoje, radi ekonomičnosti postupka, pri čemu ne iznosi nikakav vlastiti stav o predmetnom sporu.

Podnositelj je dana 10.01.2020. godine podnio tužbu pred Upravnim sudom u Osijeku u kojoj iscrpno obrazlaže dinamiku odvijanja poslovnog događaja i prirodu poslovnih odnosa, pri čemu predlaže dokaze čijim bi se izvođenjem zasigurno otklonile sve eventualne nedoumice nakon čega bi se utvrdilo pravo stanje stvari, međutim prvostupanjski sud nakon održane rasprave odbija sve dokazne prijedloge podnositelja, praktički navodi sve što su navela i upravna tijela, postavlja se nekritički i krajnje arbitrarno te odbija tužbeni zahtjev podnositelja usmjeren na poništavanje odluka upravnih tijela.

I konačno, podnositelj žalbom ukazuje na sve povrede počinjene u dotadašnjem tijeku postupka, već tada ukazujući na povrijeđena prava koja su zajamčena Ustavom Republike Hrvatske, međutim Visoki upravni sud Republike Hrvatske 25.11.2020. godine odbija žalbu podnositelja i potvrđuje presudu prvostupanjskog suda. U svom obrazloženju isti ne iznosi vlastita utvrđenja niti argumentirano ne otklanja žalbene navode podnositelja nego samo jednom rečenicom kaže da navodi izneseni u žalbi nisu odlučni za drugačiju odluku suda.

ii. Kronologija poslovnog odnosa podnositelja sa društvima KG-PROJEKT d.o.o. i GP-BRIM d.o.o.

Sukladno pravorijeku Stalnog izabranog sudišta pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u predmetu posl. br. IS-P-2005/17 od 19.05.2009. godine podnositelj je imao tražbinu prema talijanskom društvu G. Mondini S.p.A. u iznosu od 75.806.749,28 kn uvećano za kamate i troškove. Obzirom da nije bio u mogućnosti samostalno sudjelovati u naplati predmetnog potraživanja (nije imao logističke ni financijske preduvjete za izvršenje prekogranične naplate potraživanja) podnositelj je dana 11.10.2012. godine sklopio Ugovor o poslovnoj suradnji sa društvom KG-PROJEKT d.o.o. za projektiranje i oblikovanje Zagreb, Šoštarićeva 8/111, OIB: 28923540162 (dalje u tekstu: KG-PROJEKT d.o.o.), vezano uz naplatu predmetne tražbine, kao i kasnije dodatke i anekse tom ugovoru.

KG-PROJEKT d.o.o. je dana 18.03.2016. godine sa društvom GP-BRIM d.o.o. za graditeljstvo, proizvodnju i trgovinu Zagreb, Draškovićeva 45, OIB: 75723859474 (dalje u tekstu: GP-BRIM d.o.o.) sklopio Ugovor o prodaji prava iz Ugovora o poslovnoj suradnji od 11.10.2012. godine te dodataka i aneksa istog ugovora, a potpisi na ugovoru ovjereni su kod javnog bilježnika dana 01.04.2016. godine.

Dana 30.03.2016. godine potpisan je Sporazum o nagodbi između podnositelja i talijanskog društva IMMOBILIARE MONDINI S.p.A. (prethodno G. Mondini S.p.A.).

GP-BRIM d.o.o. ispostavio je podnositelju dana 04.04.2016. godine račun br. 1-4-16 na iznos od 67.500.000,00 kn te račun br. 2-4-16 dana 18.04.2016. godine na iznos od 8.250.000,00 kn, a obzirom da navedeno društvo nije u sustavu PDV-a, na računima posljedično PDV nije niti iskazan. Potraživanja po navedenim računima podnositelj je uredno podmirio te evidentirao u poslovnim knjigama.

Potraživanja društva GP-BRIM d.o.o. nedvojbeno su postojala, a sve obzirom na poduzete radnje u razdoblju od listopada 2012. godine do kraja ožujka 2016. godine, kao i Ugovor o prodaji prava iz Ugovora o poslovnoj suradnji od 11.10.2012. godine te dodataka i aneksa istog ugovora od dana 18.03.2016. godine. Fakture talijanskog odvjetničkog društva, čije su usluge korištene u naplati potraživanja nedvojben su dokaz o pruženim uslugama i takve fakture nisu plaćene od strane podnositelja. Isto su mogli potvrditi i svjedoci čije saslušanje je podnositelj tijekom čitavog postupka predlagao, međutim koji dokazi su odbijeni bez ikakve osnove, a zahvaljujući arbitrarnom postupanju sudova.

U nastavku ustavne tužbe, podnositelj će, u svrhu bolje preglednosti, zasebno istaknuti ustavnopravno relevantne činjenice i razloge, u odnosu na svako povrijeđeno ustavno pravo podnositelja.

A. Pravo na pravično suđenje – čl. 29. st. 1. Ustava

Činjenice

Uz sve činjenice navedene u Uvodu toč. III ustavne tužbe, podnositelj u nastavku iznosi činjenice koje su ustavnopravno relevantne za ocjenu povrede njegovog ustavnog prava na pravično suđenje zajamčeno čl. 29. st. 1. Ustava.

Kod podnositelja je u periodu od 29.08.2017. godine do 08.05.2019. godine obavljen porezni nadzor, a predmet poreznog nadzora bio je porez na dobit za razdoblje od 01.01.2016. godine do 31.12.2016. godine. Nakon provedenog poreznog nadzora Porezna uprava, Područni ured Osijek u osporenom rješenju navodi da je do povećanja porezne osnovice došlo nadzorom temeljne knjigovodstvene dokumentacije i knjigovodstvenih evidencija podnositelja iz kojih nije bilo moguće utvrditi jesu li isporuke uopće obavljene te utvrditi mjesto, datum i vrijeme nastanka porezne obveze, a budući da su računi izdani od strane društva GP-BRIM d.o.o. i društva KG-PROJEKT d.o.o., koji imaju veliki utjecaj na utvrđivanje osnovice poreza na dobit (čine preko 80 % ukupnih rashoda društva ASCOMMERCE d.o.o za 2016. godinu) da je opreza radi trebalo ocijeniti vjerodostojnost iskazanih rashoda po ulaznim računima i drugoj dokumentaciji dobivenih od dobavljača GP-BRIM d.o.o. i KG-

PROJEKT d.o.o., slijedom čega je zatražena pravna pomoć u obliku obavijesti od Porezne uprave, Područnog ureda Zagreb, Službe za suzbijanje poreznih prijevара.

U zaprimljenoj obavijesti o pruženoj pravnoj pomoći od strane Porezne uprave, Područnog ureda Zagreb, Službe za suzbijanje poreznih prijevара, poreznim nadzorom ovlaštene osobe Porezne uprave, Područni ured Osijek navode da je račun broj 1-4-16 od 04.04.2016. godine izdan od strane društva GP-BRIM d.o.o. društvу ASCOMMERCE d.o.o na iznos od 67.500.000,00 kuna nevjerodostojan jer da je izdan temeljem prividnog ugovora sklopljenog između društva KG-PROJEKT d.o.o. i društva GP-BRIM d.o.o. od 18.03.2016. godine, koji je ovjeren kod javnog bilježnika dana 01.04.2016. godine kada je već bio sklopljen Sporazum o nagodbi između talijanskog poreznog obveznika Immobiliare Mondini sa sjedištem na adresi Brescia, Via venti Settembre 22/A, OIB: 01166480176 i društva ASCOMMERCE d.o.o (30.03.2016. godine). Dalje se navodi da pošto društvo GP-BRIM d.o.o. u 2016. godini nije bilo u sustavu poreza na dodanu vrijednost, a društvo KG-PROJEKT d.o.o. jeste bilo u sustavu poreza na dodanu vrijednost. KG-PROJEKT d.o.o. da bi izbjegao plaćanje poreza na dodanu vrijednost sklapaju ugovor o prodaji prava iz Ugovora o poslovnoj suradnji zaključenog dana 11.10.2012. godine, dodatka i aneksa istog ugovora ovjeren kod javnog bilježnika 01.04.2016. godine.

Dalje se navodi da je račun broj 2-4-16 od 18.04.2016. godine izdan od strane društva GP-BRIM d.o.o. društvу ASCOMMERCE d.o.o na iznos od 8.250.000,00 kuna nevjerodostojan račun jer je izdan temeljem prividnih ugovora. KG-PROJEKT d.o.o. je da bi izbjegao plaćanje poreza na dodanu vrijednost po izvršenim uslugama naplate potraživanja društvу ASCOMMERCE d.o.o sklopio s društvом GP-BRIM d.o.o. u 2016. godini nevjerodostojne ugovore.

Također se navodi da je odobrenje po računu broj 1-4-16 od 28.12.2016. godine nevjerodostojno budući da je ispostavljeno temeljem prividnih ugovora između povezanih društava GP-BRIM d.o.o. i KG-PROJEKT d.o.o., budući da je račun broj 1-4-16 od 04.04.2016. godine nevjerodostojan, odobrenje po računu broj 1-4-16 od 28.12.2016. godine ispostavljeno temeljem prividnih ugovora je nevjerodostojno.

Također se navodi da je račun broj 1-12-16 od 28.12.2016. godine ispostavljen od društva KG-PROJEKT d.o.o. društvу ASCOMMERCE d.o.o na iznos od 6.750.000,00 kuna nevjerodostojan račun.

Takve navode prihvatilo je i drugostupanjsko upravno tijelo, a kasnije i sudovi u upravnom sporu, bez posebnog preispitivanja pravne i činjenične osnovanosti navoda podnositelja.

Podnositelj u odnosu na ovo ukazuje na presudu Europskog suda za ljudska prava u predmetu C-516/14 povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju čl. 267. UEFU-a, iz koje proizlazi tumačenje čl. 178. toč. 4 i čl. 226. toč. 6. Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28.11.2006. o sustavu poreza na dodanu vrijednost, a koja je bitna za konkretan upravni spor jer Sud EU navodi koji sadržaj

mora imati račun da bi isti bio valjan. Međutim, neovisno o tome, porezna uprava ne može odbiti pravo na odbitak PDV-a samo zbog toga što račun ne ispunjava propisane uvjete, Porezna uprava je uvijek dužna provjeriti jesu li materijalni uvjeti u vezi s tim pravom ispunjeni u konkretnom slučaju.

Drugim riječima, nije bitno je li račun manjkav ako stranka drugim dokazima može dokazati koje su usluge isporučene i kad, a što je u konkretnom predmetu razvidno da je svaki pravni posao sklopljen između subjekata potkrijepljen postojećom materijalnom dokumentacijom o tijeku svih poslovnih odnosa te je dokumentacija u spisu od strane tužitelja uistinu i dostavljena, iako Porezna uprava prema Zapisniku o obavljenom poreznom nadzoru neistino navodi kako nije, te je iz dokumentacije koju su sudovi imali na raspolaganju pri donošenju osporenih odluka jasno razvidno za koje su točno usluge ispostavljeni računi podnositelja te na temelju kojeg pravnog posla, kao što i svaka ispostavljena faktura ima slijed u određenom pravnom poslu. Dakle, proizlazi da porezna uprava ne može odbiti pravo na odbitak PDV-a (u slučaju iz cit. presude) samo zato što račun ne ispunjava uvjete propisane čl. 226. toč. 6. i 7. Direktive 2006/112, ako raspolaže svim podacima za provjeru da su materijalni uvjeti u vezi s tim pravom ispunjeni te se porezna uprava ne može ograničiti na ispitivanje samog računa, ona mora uzeti u obzir i dodatne informacije koje postoje kod poreznog obveznika. Sud EU također u cit. presudi navodi kako su države članice ovlaštene propisati sankcije u slučaju nepoštivanja formalnih uvjeta u vezi s korištenjem prava na odbitak PDV-a. Posebno se napominje u pogledu navedenog kako je porezna uprava imala podatak da je pokrenut kazneni progon protiv Blaža Petrovića i društva KG-Projekt d.o.o., no da ODO Zagreb nije istim obuhvatilo i podnositelja, već dapače da se u optužnici navodi da je podnositelj ispunio sve svoje obveze po navedenim računima, te da je razvidno da je evidentirao poslovni događaj.

Porezna uprava je dakle u konkretnom predmetu zatajila sve činjenice za koje je znala, zanemarujući jedno od temeljnih načela Zakona o općem upravnom postupku iz kojeg proizlazi kako u postupku utvrđivanja materijalne istine javnopravno tijelo je dužno utvrditi sve činjenice i okolnosti koje su bitne za zakonito i pravilno rješavanje upravne stvari, pa time i činjenice koje idu u korist poreznog obveznika, imajući saznanja o navedenom kaznenom postupku koji se vodi pred Općinskim kaznenim sudom u Zagrebu. S druge pak strane, sudovi su u okviru upravnog spora svojim postupanjem onemogućili podnositelja u raspravljanju te nisu kritički pristupili svoj dokumentaciji kojom su raspolagali.

Čl. 285. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (dalje u tekstu: ZOO) propisano je da prividan ugovor nema učinka među ugovornim stranama, dok je st. 2. istog članka propisano da ako prividan ugovor prikriva neki drugi ugovor, taj drugi vrijedi ako je udovoljeno pretpostavkama za njegovu pravnu valjanost. Konačno, st. 3. istog članka propisano je da se **prividnost ugovora ne može isticati prema trećoj savjesnoj osobi.**

Osporenim poreznim rješenjem KLASA: UP/I-471-02/18-01/13, URBROJ: 513-07-14-0203/013-19-17 u bitnome se utvrđuje da „*sporni iznos od 74.000.000,00 kn predstavlja porezno nepriznati trošak*

budući da je isti knjižen temeljem nevjerodostojne dokumentacije iz koje se ne može nedvojbeno utvrditi da li su usluge stvarno obavljene, kada su obavljene u kojem obimu i u kojoj vrijednosti te da li su izravno povezane s ostvarivanjem dobiti odnosno da su nevjerodostojni u ukupnom iznosu od 74.400.000,00 kn i predstavljaju porezno nepriznati trošak budući da su isti ispostavljeni temeljem prividnih ugovora između povezanih društava GP-BRIM d.o.o. i društva KG-PROJEKT d.o.o. “.

Osporenim rješenjem Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak KLASA: UP/II-471-02/19-01/336, URBROJ: 513-04-19-2 od 29.11.2019. godine između ostalog se utvrđuje „*da je račun broj 1-4-16 od 04. travnja 2016. godine nevjerodostojan jer je izdan temeljem prividnog ugovora... “.* Isto se utvrđuje i za ostale račune temeljem kojih je povećana osnovica dobiti, dok se još i navodi da su razlozi zbog koji se navedeni računi i ugovori smatraju nevjerodostojnim navedeni na str. 7 pobijanog poreznog rješenja.

Nadalje, Upravni sud u presudi posl. br. Usl-39/2020 navodi kako su osporena rješenja prvostupanjskog i drugostupanjskog tijela zakonita, a to stoga što su računi izdani od strane društva GP-BRIM d.o.o. nevjerodostojni *jer se temelje na prividnim ugovorima*, što pak proizlazi iz osporenih rješenja.

Konačno, Visoki upravni sud Republike Hrvatske u presudi posl. br. Usž-2856/20 između ostalog navodi da su *predmetni računi nevjerodostojni jer da su ispostavljeni temeljem prividnih ugovora između povezanih društava KG-PROJEKT d.o.o. i GP-BRIM d.o.o..*

Podnositelj je po nalogu poreznog nadzora dostavio svu relevantnu dokumentaciju kojom je raspolagao, i to redom kako slijedi:

- Zaključeni ugovor o poslovnoj suradnji između društva ASCOMMERCE d.o.o i društva KG-PROJEKT d.o.o. od 11.10.2012. godine (ovjeren kod Javnog bilježnika dana 11.10.2012. godine);
- Jamstvo (solidarni jamac Blažo Petrović iz Zagreba) od 11.10.2012. godine (ovjeren kod Javnog bilježnika dana 11.10.2012. godine);
- Potvrda KG-PROJEKT d.o.o. od 11.10.2012. godine;
- Specijalna punomoć društva ASCOMMERCE d.o.o dana društvu KG-PROJEKT d.o.o. od 11.10.2012. godine;
- Ugovor o naplatnom ustupu i prodaji potraživanja zeključen između društva ASCOMMERCE d.o.o i Blažo Petrović iz Zagreba od 16.10.2012. godine;
- Dopis društva KG-PROJEKT d.o.o. upućen G. Mondini S.p.A. Italija vezano za Pravoriyek, IS-P-2005/17 - pitanje nagodbe od 03.01.2013. godine;
- Specijalna punomoć izdana od društva ASCOMMERCE d.o.o društvu KG-PROJEKT d.o.o. od 14.02.2013. godine;

- Aneks broj 2. Ugovora o poslovnoj suradnji od 11.10.2012. godine zaključen između društva ASCOMMERCE d.o.o i društva KG-PROJEKT d.o.o. od 15.03.2016. godine;
- Dodatak broj 2. Ugovora o poslovnoj suradnji od 11.10.2012. godine zaključen između društva ASCOMMERCE d.o.o i društva KG-PROJEKT d.o.o. od 15.03.2016. godine;
- Ugovor o prodaji prava iz Ugovora o poslovnoj suradnji od 11.10.2012. godine, Dodatka i Aneksa istog ugovora zaključen između društva KG-PROJEKT d.o.o. i društva GP-BRIM d.o.o. od 18.03.2016. godine (ovjeren kod Javnog bilježnika);
- Obavijest društva GP-BRIM d.o.o. društvu ASCOMMERCE d.o.o o zaključenju ugovora o kupnji potraživanja sa KG-PROJEKT d.o.o. od 01.04.2016. godine;
- Račun broj 1-4-16 od 04.04.2016. godine ispostavljen od strane društva GP-BRIM d.o.o. društvu ASCOMMERCE d.o.o na iznos od 67.500.000,00 kuna sa priložima, objašnjenjem i specifikacijom uz račun;
- Ugovor o prodaji potraživanja zaključen između odvjetnice Marina Rukavina iz Zagreba (prodavatelj) i društva GP-BRIM d.o.o. (kupac) od 18.04.2018. godine;
- Račun broj 2-4-16 od 18.04.2016. godine ispostavljen od strane društva GP-BRIM d.o.o. društvu ASCOMMERCE d.o.o na iznos od 8.250.000,00 kuna sa priložima, objašnjenjem i specifikacijom uz račun;
- Izvatci o stanju i prometu po žiro-računu društva ASCOMMERCE d.o.o otvoren kod Zagrebačke banke d.d. Zagreb broj 75 od 01.04.2016. godine, broj 78 od 04.04.2016. godine i broj 95 od 21.04.2016. godine o izvršenoj naplati potraživanja i plaćanja obveza po navedenim računima;
- Odobrenje po računu broj 1-4-16 od 28.12.2016. godine ispostavljeno od strane društva GP-BRIM d.o.o. društvu ASCOMMERCE d.o.o na iznos od 6.750.000,00 kuna;
- Račun broj 1-12-16 od 28.12.2016. godine ispostavljen od strane društva KG-PROJEKT d.o.o. društvu ASCOMMERCE d.o.o za usluge naplate potraživanja na iznos od 6.750.000,00 kuna sa priložima i objašnjenjem uz račun;
- Ugovor o cesiji zaključen između društva GP-BRIM d.o.o. (dužnik), ASCOMMERCE d.o.o (vjerovnik) i KG-PROJEKT d.o.o. (novi vjerovnik) od 04.01.2017. godine na iznos od 6.750.000,00 kuna.

Podnositelj je jasno i iscrpno temeljem dostavljene dokumentacije obrazložio poslovne odnose te ukazao na sve bitne okolnosti koje isključuju bilo kakve nezakonitosti u konkretnim ugovornim odnosima ili postupanju podnositelja.

Kako je ranije navedeno, upravna tijela kao i upravni sudovi svoje stajalište temelje na konstataciji da su računi opisani kao nevjerodostojni izdani temeljem prividnih ugovora sklopljenih između društava KG-PROJEKT d.o.o. i GP-BRIM d.o.o.. Prvenstveno, opravdano se postavlja pitanje definicije prividnog ugovora i u krajnjem slučaju primjene ovog pravnog pojma na konkretni slučaj. Prividan ugovor u smislu čl. 285. st. 1. ZOO-a podrazumijeva svjestan nesklad između volje i njezina

očitovanja koji nastaje sporazumnim i namjernim iskazivanjem volja ugovornih strana o sklapanju određenog obvezno pravnog odnosa da bi se kod trećih osoba izazvao određeni lažni dojam, iako ugovorne strane ne žele da ugovor nastane i pravno djeluje. Zašto svi akteri u konkretnoj upravnoj stvari smatraju ove ugovore prividnim ugovorima i dalje, nakon svih provedenih postupaka, nije jasno obzirom da nije dano niti jedno suvislo obrazloženje takvog stava. Može li se doista samo obavijest Porezne uprave, Područnog ureda Zagreb da bi ti ugovori bili prividni uzeti kao dovoljna za ovakva utvrđenja (poglavito nadležnih sudova u kojima bi trebalo biti moguće dokazivati suprotno)? Kao drugo i još važnije se postavlja pitanje, sve i da se jasno i nedvosmisleno utvrdila prividnost ugovora (a nije) između trećih osoba, kakvog to valjanog utjecaja može imati na treću savjesnu osobu kao što je podnositelj? **Sukladno važećim zakonskim propisima kojima je regulirana prividnost ugovora, ona se ne može isticati prema trećoj savjesnoj osobi.** Dakle, navodna prividnost ugovora između povezanih društava GP-BRIM d.o.o. i KG-PROJEKT d.o.o. ne može utjecati na obvezu tužitelja po tim računima, jer **odnos između trećih, odnosno odnos u kojemu ne sudjeluje podnositelj ne može proizvoditi negativne učinke u odnosu na njega,** kako to nalaze porezna tijela, a sudovi bezuvjetno i bez propitivanja prihvaćaju. Iz toga jasno proizlazi da je sud postupao arbitrarno i bez primjene pozitivnih propisa kojima se uređuju ugovorni odnosi u Republici Hrvatskoj, u čemu se bez dvojbe ostvarila bitna povreda pravila sudskog postupka.

Nadalje, navod da je Ugovor o prodaji prava iz Ugovora o poslovnoj suradnji od 11.10.2012. godine, Dodataka i Anexa istog Ugovora, zaključen između KG-PROJEKT d.o.o. i GP-BRIM d.o.o., koji nosi datum 18.03.2016. godine, ovjeren kod javnog bilježnika tek dana 01.04.2016. godine na dan kada je tvrtka G. MONDINI S.p.A. uplatila naznačena sredstva na poslovni račun podnositelja, predstavlja krajnje iskrivljeno tumačenje inače vrlo jasnih i nedvosmislenih pozitivnih propisa. Upravna tijela, kao i upravni sudovi čitavo vrijeme ustraju na zaključcima Porezne uprave, Područnog ureda Zagreb, Službe za suzbijanje poreznih prijevара, iako isti nisu točni i nemaju uporište u stvarnosti. Prije svega, predmetni Ugovor o prodaji prava iz Ugovora o poslovnoj suradnji od 11.10.2012. godine, Dodataka i Anexa istog Ugovora nije ovjeren, već su ovjereni potpisi ovlaštenih osoba za zastupanje ugovornih stranaka. Kod ovjere potpisa, javni bilježnik samo potvrđuje da je stranka u njegovoj nazočnosti svojeručno potpisala pismeno, ili stavila svoj rukoznak na njega, odnosno da je potpis ili rukoznak, koji je već na pismenu, pred javnim bilježnikom priznala kao svoj. Javni bilježnik samo potvrđuje da je određena osoba pred njim potpisala ispravu ili priznala potpis ili rukoznak na pismenu.

Kako bilo, **podnositelj u niti jednom trenutku nije imao razloga posumnjati da takav ugovor o prodaji prava nije zaključen 18.03.2016. godine, obzirom da ovjera potpisa ne utječe na trenutak sklapanja ugovora već je mjerodavan datum naznačen na ugovoru kao dan zaključenja istog, a niti je imao obvezu istraživati pozadinu svakog ugovora kojeg je sklopilo društvo KG-PROJEKT d.o.o..** Stoga jasno proizlazi zaključak da ni jedna odredba ZOO-a ili drugog pozitivnog propisa Republike Hrvatske nije povrijeđena.

Ugovor isto tako ne može biti prividan niti zbog činjenice što GP-BRIM d.o.o. u 2016. godini nije bilo u sustavu poreza na dodanu vrijednost, a društvo KG-PROJEKT d.o.o. jeste. Podnositelj je bio i prije toga, i nakon toga, i još uvijek je. U svakom slučaju, niti jedan od dva naznačena i potpuno razloga porezne uprave glede prividnosti spornog ugovornog odnosa ne može se reflektirati na obveze plaćanja tužitelja po fakturama 1-4-16 od 04.04.2016. godine i 2-4-16 od 18.04.2016. godine.

Sud izvodi pogrešan zaključak i u odnosu na odobrenje po računu broj 1-4-16 od 28.12.2016. godine i račun broj 1-12-16 od 28.12.2016. godine ispostavljen od društva KG-PROJEKT d.o.o. tužitelju na iznos od 6.750.000,00 kuna. Podnositelj je isticao da društvo GP BRIM d.o.o. nije obavilo tužitelju isporuku u smislu propisa o PDV-u, uslijed čega i račun broj 1-4-16 od 04.04. 2016. godine, na iznos od 67.500.000,00 kuna nije račun za obavljenju isporuku od strane društva GP BRIM d.o.o. tužitelju, već se radi o novčanom terećenju. Uslugu podrške kod naplate novčanog potraživanja, za tuđi račun, uz naknadu i koja je predmet oporezivanja PDV-om, obavilo je društvo KG-PROJEKT d.o.o.. Odnos između GP-BRIM d.o.o. i KG-PROJEKT d.o.o. nije utjecao na obvezu KG-PROJEKT d.o.o. da prema njemu izda valjanu ispravu temeljem koje je mogao postaviti zahtjev za povrat PDV-a, koji je sadržan u obvezi tužitelja prema KG-PROJEKT d.o.o. KG-PROJEKT d.o.o. postupa na način da je on jedini ovlašten prema tužitelju ispostaviti račun na ime troškova naplate potraživanja jer je to društvo taj posao stvarno i obavilo, što je opet sve pravno i logički naslonjeno (osnovano) na Ugovor o naplatnom ustupu i prodaji potraživanja (prodaja potraživanja) zaključen između podnositelja i Blaže Petrovića. Na taj ugovor porezna tijela i sud uopće se ne osvrću, te ostavljaju činjenično stanje i u ovom pogledu nepotpuno utvrđenim.

Upravna tijela i upravni sudovi u svojim odlukama svi redom navode da iz priložene dokumentacije nije moguće utvrditi jesu li isporuke uopće obavljene te utvrditi mjesto, obim i vrijeme nastanka poslovnog događaja pa da troškovi iskazani na kontu 48900000 koji se odnose na sporne račune nisu evidentirani temeljem vjerodostojne dokumentacije i da stoga nisu porezno priznati. Međutim, takav stav da bi dostavljena dokumentacija bila nevjerodostojna apsolutno je neprihvatljiv i nelogičan, obzirom da činjenica višegodišnjeg poslovnog odnosa sasvim sigurno ne može predstavljati fikciju.

Također, sud uopće nije utvrdio činjenicu da je u ovoj spornoj stvari došlo do dvostrukog oporezivanja. Naime, dvostruko oporezivanje ne predstavlja samo slučaj kada se istu fizičku ili pravnu osobu dva puta oporezuje po istoj osnovi, već i onaj slučaj kada je predmetom dvostrukog oporezivanja isti novčani iznos, o čemu je u konkretnoj stvari riječ. Kao što je već rečeno, iskazani prihod trgovačkog društva GP-BRIM d.o.o. po računima 1-4-16 od 04.04.2016. godine i broj 2-4-16 od 18.04.2016. na koji su obračunata i plaćena porezna davanja, jednako kao i kod odvjetnice Marine Rukavina s osnove zastupanja u arbitražnom postupku, mora istovremeno predstavljati i porezno priznati rashod tužitelja, inače se dva puta oporezuje isti novac, o čemu sud uopće nije davao razloge. Sud posebno nije utvrđivao ni činjenicu dvostrukog oporezivanja vezano za račun 1-12-16 od 28.12.2016. godine, već je jednostavno naveo kako nije nedvojbeno utvrđeno da se dokaz uplate

odnosi baš na to. Tužitelju je nepoznato na koji još način je trebao dokazati i u tom dijelu dvostruko oporezivanje, osim dostavom odgovarajuće dokumentacije, iz koje je vidljivo kako se radi o razlici po obračunu za 2016. godinu. Bez usvajanja dokaznih prijedloga kako su određeni u tužbi i na raspravi od 19.05.2020. godine sud nije mogao na pravilan način utvrditi činjenično stanje u ovom sporu, kako u pogledu opravdanosti izdavanja spornih računa, tako i u pogledu toga da je u konkretnom slučaju došlo do dvostrukog oporezivanja.

Upravni sudovi u svojim odlukama nisu argumentirano obrazložili zašto prigovor dvostrukog oporezivanja, kojeg tijekom čitavog postupka iznosi podnositelj, smatraju neosnovanim, pa stoga osporavane odluke i dalje ne daju odgovor na pitanje dovode li one do plaćanja iste porezne osnove. Podnositelj ovdje ukazuje na Odluku Ustavnog suda broj: U-III-1221/2017 od dana 10.10.2017. godine, prema kojoj **ovakvo postupanje upravnih sudova dovodi do povrede prava na pravično suđenje.**

Dakle, **tijekom upravnog postupka podnositelj je predložio izvođenje dokaza kojim bi nedvojbeno dokazao neosnovanost ovakvih navoda upravnih tijela**, pa je predložio, između ostalog, izvođenje financijsko-knjigovodstvenog vještačenja na okolnost izdavanja spornih računa te kao zainteresirane osobe saslušati zastupnika društva GP-BRIM d.o.o. i talijanske odvjetnike, i to na okolnost vjerodostojnosti dokumentacije i cjelokupnog poslovnog odnosa. Prvostupanjski sud se tijekom postupka postavio kao produžena ruka upravnog tijela, što je posebno vidljivo iz obrazloženja presude, poglavito kada sud prepisujući zaključke poreznih tijela iste predstavlja kao svoje, bez osvrtnja na obrazložene razloge tužbe kojima se takvi zaključci poreznih tijela pobijaju. Obrazloženja sudskih odluka koja ne sadrže ozbiljne, relevantne i dostatne razloge za ocjenu kakva je odlukom dana, upućuju na zaključak o arbitrarnosti u postupovnom i/ili materijalnopravnom smislu, točnije na nepostojanje stava suda. Zadatak suda je bio ocijeniti zakonitost odluke upravnog tijela, kao i zakonitost postupanja upravnog tijela tijekom poreznog postupka. Zakonitost postupanja upravnog tijela argumentirano je problematizirana od strane tužitelja kako u žalbi, tako i u upravnoj tužbi, no prvostupanjski sud ne daje razloge o argumentaciji tužitelja, čime i tu čini bitnu povredu pravila sudskog postupka. Prvostupanjski sud kod donošenja presude uopće se ne osvrće na odredbe ZOO-a, iako je tužitelj jasno isticao da u konkretnom slučaju ni jedna odredba navedenog zakona ili drugog pozitivnog propisa Republike Hrvatske nije povrijeđena. Nužnost primjene ZOO-a je jasno vidljiva iz toga što tužitelj nije mogao izbjeći plaćanje po računima broj 1-4-16 od 04.04.2016. godine i broj 2-4-16 od 18.04.2016. godine, izdanim od strane društva GP-BRIM d.o.o.. Svako postupanje, osim plaćanja po navedenim fakturama, predstavljalo bi neizvršenje ugovorne i zakonske obveze. O tome nema niti jedne riječi u prvostupanjskoj presudi, slijedom čega sud u potpunosti zanemaruje sve kontradikcije u navodima upravnih tijela. **Prvostupanjski sud je bez opravdanog razloga odbio sve dokazne prijedloge podnositelja**, a osobito saslušanje predloženih svjedoka, čime je onemogućio tužitelja u iznošenju činjenica na kojima temelji svoje tvrdnje i predlaganju dokaza kojima se utvrđuju te činjenice. Kod odbijanja dokaznih prijedloga za saslušanjem talijanskih odvjetnika koji su bili izravno i kontinuirano involvirani u postupku utuženja, pregovaranja i

nagađanja po pravorijeku Stalnog izabranog sudišta pri Hrvatskoj gospodarskoj komori posl. br. IS-P-2005/17 od 19.05.2009. godine, sud je bez ikakve zakonske osnove zauzeo stajalište kako njihovo eventualno saslušanje nema nikakvog utjecaja na ovu upravnu stvar jer je predmet ovog upravnog spora osporavanje vjerodostojnosti dokumentacije između tužitelja i trgovačkih društava GP-BRIM d.o.o. i KG-PROJEKT d.o.o. Tu je razvidno znatno nesuglasje razloga koje iznosi sud primarno iz razloga što predmetom ovog spora nije osporavanje vjerodostojnosti dokumentacije jer je tužitelj ne osporava, već ocjena zakonitosti rješenja poreznih tijela i postupanja poreznih tijela tijekom upravnog postupka. Upravo tim svjedocima se vjerodostojnost dokumentacije dokazuje, odnosno dokazuje se postojanje dugotrajnog poslovnog odnosa, u kojem slučaju se kod fakturiranja kao osnova faktura pojavljuje ugovorni odnos.

Osim navedenog, sud je odbio i prijedlog tužitelja za pribavu podataka od tuženika glede prijava poreza na dobit društava GP-BRIM d.o.o. i KG-PROJEKT d.o.o. za 2016. godinu te za pribavu podataka od tuženika glede plaćenog poreza na novčani primitak odvjetnice Marine Rukavina primljen temeljem Ugovora o prodaji potraživanja zaključenog između iste i društva GP-BRIM d.o.o.. Obrazloženje odbijanja je potpuno promašeno i suprotno čl. 33. st. 5. ZUS-a, jer su upravo ti **dokazni prijedlozi bili usmjereni na dokazivanje činjenice dvostrukog oporezivanja**, o kojemu zapravo prvostupanjski sud nije odlučio. Isto je primjenjivo i na razloge odbijanja zahtjeva za pozivanjem zainteresiranih osoba u ovom sporu, čiji je pravni interes nesporan, jer je isti novčani iznos dva puta oporezivan te su time zainteresirane osobe izložene materijalnoj šteti obzirom da spornu dobit treba, po pobijanim upravnim odlukama, platiti tužitelj. U tom smislu, potpuno je nejasno što to znači da sud nije ulazio u pravilnost obračuna predmetnog poreza na dobit te da tužitelj način obračuna nije doveo u sumnju, kada tužitelj tijekom cijelog postupka pokušava dokazati kako tuženik nije na pravilan način utvrdio porez na dobit tužitelja za razdoblje od 01.01.2016. godine do 31.12.2016. godine. Ovaj spor je i nastao zbog nepravilnosti rada poreznog tijela.

Drugostupanjski sud je propustio sankcionirati navedene bitne povrede, obzirom da je za iznesene žalbene navode paušalno naveo da isto nije od utjecaja na pravilnost i zakonitost presude. Štoviše, obrazloženje drugostupanjskog suda za odbijanje tužiteljevih dokaznih prijedloga je u potpunosti promašeno, obzirom da je tužitelj ovlašten dokazivati neistinitost tvrdnji tuženika. Međutim, **nezakonitim postupanjem sudova, tuženik je bio onemogućen u istom, pa time i u raspravljanju pred sudom.**

Dakle, prvostupanjski sud je odbijanjem dokaznih prijedloga podnositelja onemogućio u raspravljanju pred sudom, a navedenu povredu nije otklonio drugostupanjski sud, premda je podnositelj na istu osnovano ukazivao u svojoj žalbi.

Pravna osnova

Čl. 29. st. 1. Ustava glasi kako slijedi:

Svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično i u razumnom roku odluči o njegovim pravima i obvezama, ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela.

Čl. 6. st. 1. Konvencije u relevantnom dijelu glasi:

Pravo na pošteno suđenje

1. *Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi ili u slučaju podizanja optužnice za kazneno djelo protiv njega svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično, javno i u razumnom roku ispita njegov slučaj (...)*

Razlozi na kojima se temelji tvrdnja o povredi ustavnog prava na pravično suđenje

Pravo na pravično suđenje, zajamčeno čl. 29. st. 1. Ustava, mora se tumačiti u svijetlu vladavine prava kao jedne od temeljnih vrednota hrvatskog ustavnog poretka. Jedno od njenih osnovnih obilježja je načelo pravne sigurnosti, koje je presudno za izgradnju povjerenja u sudski sustav. Pravna sigurnost nalaže ispunjenje zahtjeva predvidljivosti, dostupnosti i primjenjivosti propisa. Ona zahtijeva ravnotežu između stabilnosti i fleksibilnosti pravila kako bi se izbjegao pretjerani formalizam u njihovoj primjeni.

Pravo na pošteno i pravično suđenje sadržano je i u čl. 6. i čl. 13. Europske konvencije o ljudskim pravima i temeljnim slobodama te nekim odredbama Protokola 7. uz Europsku konvenciju o ljudskim pravima i temeljnim slobodama.

Pravo na pravično suđenje podrazumijeva skupinu postupovnih ovlaštenja kojima se jamči standard procesnog položaja stranaka u postupku. Osnovno pravo koje proizlazi iz prava na pravično suđenje odnosi se na pravo na pristup sudu. Svaki podnositelj zahtjeva ima pravo da njegov zahtjev bude iznesen pred sud. Pod sudom u smislu prava na pravično suđenje podrazumijeva se trajno zakonom ustanovljeno sudbeno tijelo neovisno i nepristrano od izvršne vlasti i stranaka u postupku, koje je sposobno osigurati sva procesna jamstva koja iz pravnog poretka proizlaze.

Procjena nepristranosti suda provodi se na subjektivnoj i objektivnoj razini. Prema subjektivnom kriteriju sud mora biti sastavljen od sudaca kod kojih nema osobnih uvjerenja ili predrasuda, a koje bi mogle utjecati na postupak donošenja presude. Prema objektivnom kriteriju sud mora po svom sastavu isključiti svaku legitimnu dvojbu glede njegove pristranosti. Osim formalnog pristupa sudu, pravo na pošteno suđenje obuhvaća i dužnost suda učinkovitog ispitivanja podnesaka, argumenata i

dokaza iznesenih tijekom postupka te pravnu procjenu tih argumenata. Pazeći pri tome da se **svakoj strani u postupku mora omogućiti načelna "jednakost oružja"**, odnosno mora joj se osigurati da iznese svoje argumente u uvjetima koji je ne stavljaju u položaj očite neravnopravnosti u odnosu na protivnu stranu.

Međutim, uslijed svih prethodno opisanih povreda, a osobito zbog odbijanja provođenja predloženih dokaza, **podnositelju nije omogućeno pravo na kontradiktornost u postupanju**. Ovo osobito iz razloga što je argumentacija, kako prvostupanjskog, tako i drugostupanjskog suda, vezana uz odbijanje provođenja dokaza predloženih po tužitelju u potpunosti neosnovana i suprotna svim dokazima u spisu. Ovdje valja ukazati i da premda je podnositelj tijekom postupka izložio iscrpnu argumentaciju u odnosu na svaki navod suprotne strane, prvostupanjski sud je podnositeljeve argumente u potpunosti zanemario, a isto je učinio i drugostupanjski sud. Rezultat takvog postupanja sudova je da **nije proveden niti jedan dokaz po prijedlogu tužitelja**.

Podnositelj ukazuje i na Odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske, br. U-III-4261/2012 od 28.05.2014. iz koje proizlazi stav Ustavnog suda da se stav upravnih tijela da porezni obveznik nije ispunio uvjet za priznavanje prava na odbitak pretporeza mora temeljiti na činjenicama utvrđenim u upravnom postupku i dostatno iznesenim i obrazloženim u rješenju kojim se utvrđuje porezna obveza, a što u konkretnom slučaju nije dostatno učinjeno, Ustavni sud smatra i da činjenica da se tijekom poreznog nadzora nije sa sigurnošću moglo utvrditi je li poreznom obvezniku isporuka stvarno izvršena ne znači sama po sebi da isporuka i nije obavljena. Nadalje, prema cit. odluci stav Ustavnog suda je da nisu dostatno iznesene i obrazložene činjenice na kojima se temelji da porezni obveznik nije ostvario pravo na odbitak pretporeza jer nije prihvaćen nijedan dokazni prijedlog poreznog obveznika koji je predlagao izvođenje dokaza i isticao niz činjenica iz kojih neprijeporno proizlazi da je isporuka izvršena. I u konkretnom predmetu tužitelj je isticao niz činjenica, razjasnio odnos između svih subjekata, te predlagao dokaze, međutim nijedan dokaz nije proveden, a obrazloženje o činjenicama koje je porezni obveznik isticao o tijeku poslovnog odnosa između subjekata ASCOMMERCE d.o.o., KG-PROJEKT d.o.o. i GP-BRIM d.o.o. je u potpunosti izostalo. U cit. odluci Ustavni sud se poziva na predmet *Dombo Beheer B.V. protiv Nizozemske* 27.10.1993, a u pogledu pojma poštenog suđenja podrazumijeva između ostalog i pravo da stranke u postupku moraju u načelu imati priliku ne samo da obznane bilo koji dokaz koji je potreban da bi uspjele sa svojim zahtjevima, nego i priliku da saznaju za sve dokaze i očitovanja radi utjecaja na odluku suda te priliku da daju primjedbe na njih. U konkretnom predmetu i to je izostalo, a posebice imajući u vidu da je Porezna uprava imala saznanja o poreznom nadzoru obavljenom nad društvom GP-BRIM d.o.o., da je tu vrlo vjerojatno postupak obustavljen, odnosno nije donesena nikakva odluka, kao i što je imala saznanja o kaznenom postupku koji se vodi protiv društva KG-PROJEKT d.o.o. i Blaža Petrovića.

U vezi s tim pitanjem, Europski sud za ljudska prava je u predmetu *T. G. protiv Hrvatske* (br. 39701/14, presuda od 11. srpnja 2017.) naveo i sljedeće:

50. Pravo na pošteno suđenje zajamčeno člankom 6. stavkom 1. Konvencije obuhvaća, posebice, pravo stranaka da podnesu bilo kakva očitovanja koja smatraju relevantnima za svoj predmet (vidi *Paliutis protiv Litve*, br. 34085/09, odlomak 39., 24. studenog 2015.). Njime se također nameće „sudu” obveza da provede pravilno ispitivanje podnesaka, tvrdnji i dokaza koje su stranke iznijele, ne dovodeći u pitanje njegovu ocjenu jesu li oni mjerodavni za njegovu odluku (vidi, primjerice, *Perez protiv Francuske [VV]*, br. 47287/99, odlomak 80., ECHR 2004 I). On time sadrži načelo jednakosti oružja koje, kao jedan od elemenata šireg koncepta poštenog suđenja, nužno obuhvaća razumnu mogućnost obaju stranaka da izlože činjenice u takvim uvjetima koji niti jednu od stranaka ne stavljaju u bitno lošiji položaj u odnosu na suprotnu stranku (vidi *Užkauskas protiv Litve*, br. 16965/04, odlomak 45., 6. srpnja 2010. i prethodno citirani predmet *Lentičić*, odlomak 48.).

51. Štoviše, pojam poštenog suđenja podrazumijeva i pravo na kontradiktorni postupak, prema kojemu stranke moraju imati priliku ne samo obznaniti sve dokaze potrebne da bi uspjele sa svojim zahtjevima, nego i saznati za sve predložene dokaze ili dostavljena očitovanja, te staviti svoje primjedbe na njih, a sve to kako bi mogli utjecati na odluku suda (vidi prethodno citirani predmet *Lentičić*, odlomak 49., i u njemu navedene predmete).

Svu prethodno navedenu argumentaciju podnositelj je iznio u žalbi protiv prvostupanjske odluke, međutim drugostupanjski sud se uopće nije osvrnuo na žalbene navode podnositelja. Na taj je način sud **paušalno odbio prigovore i navode podnositelja i time povrijedio njegovo ustavno pravo na žalbu** o čemu će niti riječi u nastavku ustavne tužbe.

Štoviše, u pobijanim odlukama sudovi su zanemarili čitav niz kontradikcija. Sudovi nisu uzeli u obzir argumentirane prigovore podnositelja iznesene kako tijekom prvostupanjskog postupka, tako i u žalbi, bez ikakvog obrazloženja iz kojeg razloga iste ne bi smatrale opravdanim. Također, sudovi se nisu osvrnuli niti na nedostatke u proceduri koja je prethodila donošenju osporavanih odluka, a na koju je ukazivao podnositelj. Iz navedenog je razvidno da su **sudovi selektivnim i ekscesivno formalnim tumačenjem relevantnih odredbi povrijedili ustavna prava podnositelja na pravično suđenje**.

Osim toga, u postupku pred nižestupanjskim sudovima učinjene su brojne nezakonitosti. Prije svega, prvostupanjski sud je počinio bitne povrede odredaba parničnog postupka, obzirom da o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava ili zapisnika o iskazima danim u postupku i samih tih isprava ili zapisnika, uslijed čega je i činjenično stanje ostalo pogrešno utvrđeno. Ovo se prije svega odnosi na kontradikcije u razlozima presude i materijalnih dokaza u spisu, te na ostale bitne povrede koje su počinjene pred prvostupanjskim sudom, a koje nije sankcionirao drugostupanjski sud, pa se smatra da ih je i sam počinio, kao što je neosnovano odbijanje dokaznih prijedloga podnositelja.

Slijedom svega navedenog, osporavane odluke u potpunosti su u suprotnosti sa zakonima, te su sudovi u potpunosti pogrešno odbili tužbeni zahtjev podnositelja, povrijedivši time ustavna prava podnositelja na pravično suđenje.

Svu prethodno navedenu argumentaciju podnositelj je iznio u žalbi, međutim drugostupanjski sud se uopće nije osvrnuo na žalbene navode te je donošenjem osporavane drugostupanjske odluke podnositelj onemogućen u ulaganju djelotvornog pravnog lijeka. Slijedom navedenog, obzirom na nemogućnost ostvarivanja zaštite svojih Ustavom zajamčenih prava protiv nezakonitih odluka sudova u parničnom postupku, **podnositelj je bio lišen zajamčenog ustavnog prava na pristup sudovima koje proizlazi iz načela pravičnog suđenja zajamčenog čl. 29. st. 1. Ustava.**

B. Pravo na žalbu – čl. 18. st.1. Ustava

Činjenice

Uz sve činjenice navedene u Uvodu toč. III i podtoč. A ove ustavne tužbe, podnositelj u nastavku iznosi činjenice koje su ustavnopravno relevantne za ocjenu povrede njegovog ustavnog prava na žalbu protiv pojedinačnih pravnih akata donesenih u postupku prvog stupnja pred sudom ili drugim ovlaštenim tijelom zajamčeno u čl. 18. st. 1. Ustava.

Presudom Upravnog suda u Osijeku posl.br. Usl-39/20 od 22.05.2020. godine odbijen je tužbeni zahtjev podnositelja radi poništavanja rješenja Ministarstva financija, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak KLASA: UP/II-471-02/19-01/336, URBROJ: 513-04-19-2 od 29.11.2019. godine te Porezno rješenje Ministarstva financija, Porezne uprave Područnog ureda Osijek, KLASA: UP/I-471-02/18-01/13, URBROJ: 513-07-14-0203/013-19-17 od 29.05.2019. godine.

Visoki upravni sud Republike Hrvatske je dana 25.11.2020. godine donio presudu posl. br. Usž-2856/20 kojom je odbijena žalba podnositelja i potvrđena prvostupanjska presuda.

Podnositelj je uložio žalbu protiv odluke prvostupanjskog suda u kojoj je detaljno izložio sve povrede koje su nastale u postupku pred prvostupanjskim sudom, međutim **žalbene navode podnositelja Upravni sud Republike Hrvatske je presudom posl. br. Usž-2856/20 od 25.11.2020. godine neobrazloženo i arbitrarno odbio koristeći se frazama kao što su:**

„...ispitujući osporenu presudu sukladno odredbi članka 73. stavka 1. ZUS-a, ovaj Sud nije utvrdio da postoje razlozi zbog kojih se presuda osporava, a niti razlozi na koje sud pazi po službenoj dužnosti“

„...navodi tužitelja o pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju niti su prigovori izneseni u žalbi odlučni za drugačiju odluku“

„... pa ovaj sud ne nalazi postupovne povrede zbog neprovođenja dokaza jer su odlučne činjenice dostatno utvrđene na temelju dokumentacije u spisu“

„S obzirom da tužitelj u žalbi ne iznosi pravno relevantne prigovore koji bi utjecali na drugačiju odluku u ovoj pravnoj stvari, ovaj sud nije našao osnove za uvažavanje žalbe.“

Iz navedenog primjera je razvidno da se radi o frazama, a ne obrazloženju odbijanja žalbenih navoda, obzirom da ove riječi mogu biti u obrazloženju baš svake odluke suda u bilo kojem postupku, te se ni na koji način ne odnose na odlučne činjenice koje su predmet žalbenog postupka.

Pravna osnova

Čl. 18. st. 1. Ustava glasi:

Jamči se pravo na žalbu protiv pojedinačnih pravnih akata donesenih u postupku prvog stupnja pred sudom ili drugim ovlaštenim tijelom.

Čl. 29. st. 1. Ustava glasi kako slijedi:

Svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično i u razumnom roku odluči o njegovim pravima i obvezama, ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela.

Čl. 6. st. 1. Konvencije u relevantnom dijelu glasi:

Pravo na pošteno suđenje

1. Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi ili u slučaju podizanja optužnice za kazneno djelo protiv njega svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično, javno i u razumnom roku ispita njegov slučaj (...)

Razlozi na kojima se temelji tvrdnja o povredi ustavnog prava na žalbu

Podnositelj ističe kako mu je navedenim postupanjem drugostupanjskog suda povrijeđeno ustavno pravo na žalbu, koje je sastavni dio prava na pravično suđenje zajamčenog Ustavom Republike Hrvatske i Europskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda s pripadajućim protokolima (dalje u tekstu: "**Konvencija**"). Za ispitivanje postojanje povreda u postupcima pred sudovima potrebno je ocijeniti je li postupak - razmatran kao jedinstvena cjelina - bio vođen na način koji je podnositelju osigurao pravično suđenje. U tom su smislu obrazloženja sudskih odluka iznimno važna jer je nedostatak relevantnih i dostatnih razloga za ocjene kakve su odlukom dane prvi i najvažniji znak koji upućuje na arbitrarno sudske odlučivanje. Čl. 29. st. 1. Ustava i čl. 6. st. 1. Konvencije obvezuju sudove da obrazlože svoje odluke.

Europski sud za ljudska prava je u svojoj praksi zauzeo stav da razlozi navedeni u pisanom obrazloženju odluke moraju obuhvatiti sve važne aspekte razmatranog slučaja koji su mogli utjecati na konačnu odluku suda (mjerilo relevantnosti). U svojoj odluci posl.br. U-III-6180/2016 Ustavni

sud Republike Hrvatske zauzeo je stajalište da *sve dok u sudskoj odluci koja se osporava ustavnom tužbom nisu navedeni dostatni i relevantni razlozi kojima se sud vodio u donošenju svoje odluke, a koji mogu dovesti do uvjerenja da je taj sud stvarno ispitao slučaj i odgovorio na sve bitne navode stranaka, ne može se smatrati da ta odluka zadovoljava opće zahtjeve koji proizlaze iz Ustavom zajamčenog prava na pravično suđenje.*

S tim u vezi, valja istaknuti da se ustavno pravo na žalbu zajamčeno čl. 18. st. 1. Ustava ne iscrpljuje u strogo formalnom smislu u (ne)mogućnosti njezina izjavljivanja, već podrazumijeva ostvarivanje učinkovite pravne zaštite putem žalbe. Pritom je stajalište ustaljene ustavnosudske prakse da se pravo na žalbu, odnosno drugu pravnu zaštitu može učinkovito ostvarivati samo ako prvostupanjsko tijelo sudbene ili upravne vlasti, koje je donijelo osporeni akt, navede i obrazloži razloge za taj akt, koji se onda može pobijati u obrani žaliteljevih prava i na zakonu zasnovanih interesa. Slijedom navedenog, postupci pred sudbenim tijelima moraju biti u skladu s načelima vladavine prava, koja se može poistovjetiti i s dobrim radom pravosuđa pa bi prava zajamčena u tom smislu Ustavom i međunarodnim pravnim aktima koji obvezuju Republiku Hrvatsku bila iluzorna i teorijska, umjesto stvarna i učinkovita, kada ne bi postojala obveza sudbene vlasti da obrazlaže svoje odluke. U protivnom, riječ je o arbitrarnoj odluci, koja dovodi u pitanje načela dobrog rada pravosuđa i pravičnost suđenja, zajamčenog čl. 29. st. 1. Ustava.

Podnositelj ističe da osporavane odluke sudova ne ispunjavaju prethodno opisane uvjete, odnosno da je istima povrijeđeno ustavno pravo podnositelja na žalbu.

Naime, osim prethodno iznesenih nedostataka u obrazloženju drugostupanjske odluke, koje se odnose na korištenje fraza, podnositelj ističe da se Visoki upravni sud Republike Hrvatske propustio argumentirano očitovati na većinu žalbenih navoda podnositelja.

Primjera radi, valja ukazati da žalba sadrži argumentaciju na 7 stranica, dok pobijana presuda Visokog upravnog suda sadrži svega 3,5 stranica. Samo je iz navedenog razvidno da se drugostupanjski sud nije mogao očitovati na sve žalbene navode tužitelja. Štoviše, kako bi si olakšao posao, drugostupanjski sud je samo prepisao razloge iz obrazloženja prvostupanjske presude.

Podnositelj je i u žalbi jasno ukazao sudu na sve nedostatke u zaključivanju prvostupanjskog suda glede odlučnih činjenica iz kojih jasno proizlazi da u konkretnom slučaju nisu postojali razlozi za utvrđenje manje obračunatog poreza na dobit za razdoblje od 01.01.2016. godine do 31.12.2016. godine i posljedično nalog podnositelju za uplatu poreza na dobit u iznosu od 14.880.000,00 kn, uvećan za kamate do dana sastava zapisnika u iznosu od 2.122.829,73 kn, kao i kamate od dana sastava zapisnika do dana uplate. Navedeni su razlozi nedvojbeno bili od utjecaja na donošenje pravilne odluke, na što je argumentirano ukazao žalbenim navodima podnositelj, međutim drugostupanjski sud ih je odlučio u potpunosti ignorirati. Na taj način došlo je do grube povrede ustavnog prava na žalbu podnositelja zajamčenog u čl. 18. st. 1. Ustava, a posljedično i prava na pravično suđenje zajamčenog u čl. 29. st. 1. Ustava.

C. Pravo vlasništva – čl. 48. st.1. Ustava

Činjenice

Uz sve činjenice navedene u Uvodu toč. III ustavne tužbe, podnositelj u nastavku iznosi činjenice koje su ustavnopravno relevantne za ocjenu povrede njegovog ustavnog prava na pravično suđenje zajamčeno čl. 48. st. 1. Ustava.

Osporenim odlukama Upravnog suda u Osijeku i Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, te Rješenjem Ministarstva financija, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak KLASA: UP/II-471-02/19-01/336, URBROJ: 513-04-19-2 od 29.11.2019. godine te Poreznim rješenjem Ministarstva financija, Porezne uprave Područnog ureda Osijek, KLASA: UP/I-471-02/18-01/13, URBROJ: 513-07-14-0203/013-19-17 od 29.05.2019. godine podnositelju je utvrđen manje obračunati porez na dobit za razdoblje od 01.01.2016. godine do 31.12.2016. godine te je naloženo podnositelju da uplati porez na dobit za razdoblje poslovanja od 01.01.2016. godine do 31.12.2016. godine, utvrđen u postupku poreznog nadzora u iznosu od 14.880.000,00 kn, zatim da uplati kamate na porez na dodanu vrijednost obračunate do dana sastavljanja zapisnika u iznosu od 2.122.829,73 kn te kamate za porez na dodanu vrijednost od dana sastavljanja zapisnika do dana uplate.

Predmetni nalog predstavlja miješanje u pravo vlasništva podnositelja, a koje, obzirom na sve navedene činjenice i iznesene povrede nije osnovano.

Pravna osnova

Čl. 48. st. 1. Ustava glasi kako slijedi:

Jamči se pravo vlasništva.

Razlozi na kojima se temelji tvrdnja o povredi ustavnog prava na pravično suđenje

Čl. 48. st. 1. Ustava jamči se pravo vlasništva. Ustavni sud temeljem navedenog članka Ustava štiti pravo vlasništva na ustavnopravnoj razini na način da priječi tijelima državne vlasti ograničavanje ili oduzimanje tog prava, osim ako je ograničavanje ili oduzimanje zasnovano na zakonu. U slučaju zadiranja u vlasništvo od strane drugih pravnih subjekata (fizičkih ili pravnih osoba) radi se u pravilu o imovinskim sporovima. Ustavni sud ispituje i takvu odluku sudbene i druge vlasti kada ocijeni da je osporena odluka, prosuđujući je kroz zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda zajamčenih Ustavom, utemeljena na nepravilnom ili neprihvatljivom pravnom stajalištu.

Osporenim odlukama podnositelju je nametnut nerazmjernan imovinski teret, slijedom čega mu je povrijeđeno pravo na mirno uživanje vlasništva zajamčeno čl. 48. st. Ustava Republike Hrvatske. Podnositelj ovdje ukazuje na odluku Ustavnog suda broj: U-III-4346/2017 od 03.12.2019. godine, iz koje proizlazi da je isti prihvatio načelna stajališta Europskog suda za ljudska prava o ulaženju poreznih mjera u doseg čl. 1. Protokola broj 1 uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (NN – Međunarodni ugovori broj 18/97, 6/99 – pročišćeni tekst, 8/99 – ispravak, 14/02, 1/06 i 13/17) te ista i primijenio u većem broju svojih odluka u kojima su ustavne tužbe podnesene u povodu odluka upravnih tijela i upravnih sudova. U predmetima istovjetne činjenične i pravne naravi kao u konkretnom slučaju, Europski sud za ljudska prava ponovio je svoja načelna stajališta iznesena ranije u drugim predmetima vezanim uz prigovor povrede čl. 1. Protokola broj 1. U tom smislu je u predmetu *Bulves AD protiv Bugarske* (br. 3991/03, §§ 53. - 58., presuda od 22.01.2009 zaključio da je podnositelj koji je ispunio sve svoje obveze kako bi ostvario pravo na odbitak ulaznog poreza na dodanu vrijednost te nije znao niti mogao znati da njegov dobavljač koji mu je izdao račune nije ispunio svoje porezne obveze, imao u najmanju ruku legitimno očekivanje da će ostvariti djelotvorno uživanje vlasničkog prava na toj imovini. Povrh toga, nepriznavanje tog poreznog odbitka povećalo je poreznu osnovicu podnositelja zbog čega je on morao platiti veći porez na dobit, te je (i) te iznose povećane porezne obveze za sporno razdoblje Europski sud za ljudska prava smatrao imovinom u smislu čl. 1. Protokola broj 1. Isti je zaključak o pitanju radi li se u takvoj situaciji o imovini u smislu čl. 1. Protokola broj 1 Europski sud za ljudska prava donio i u predmetu *Euromak metal d.o.o. protiv Bivše Jugoslavenske Republike Makedonije* (br. 68039/14, §§ 40. - 47., presuda od 14. lipnja 2018.).

U konkretnom slučaju očigledno dolazi do miješanja u podnositeljevo pravo vlasništva, a to miješanje nedvojbeno predstavlja nalog za plaćanje poreza na dodanu vrijednost za 2016. godinu u ukupnom iznosu od preko 17.000.000,00 kuna. Nadalje, prema zauzetom stavu Ustavnog suda, mjere poduzete u svrhu naplate poreza moraju osigurati postizanje pravične ravnoteže između potrebe zaštite javnog interesa i zahtjeva zaštite prava vlasništva pojedinca pa je u tom smislu potrebno, u svakom pojedinom slučaju, utvrditi razuman odnos između uporabljenih sredstava i zaštite javnog interesa koji se njima želi ostvariti. U okolnostima konkretnog slučaja, stajalište prvostupanjskog i drugostupanjskog poreznog tijela, prihvaćeno od strane upravnih sudova, prema kojemu je podnositelj bio dužan provjeriti je li ugovor o prodaji prava zaključen između društva KG-PROJEKT d.o.o. i društva GP-BRIM d.o.o. od 18.03.2016. godine prividan ugovor, te da taj njegov propust dovodi u pitanje dobru vjeru podnositelja, kraj propisa, mjera i nadležnosti koje poreznim vlastima stoje na raspolaganju za tu vrstu provjera i kontrola, premašuje razumnu mjeru obveze koja se u svrhu poštovanja načela postupanja u dobroj vjeri, propisanog člankom 9. OPZ-a može nametnuti podnositelju kao poreznom obvezniku u porezno-pravnom odnosu. Slijedom navedenog, u konkretnom slučaju nije ostvarena pravična ravnoteža između uporabljenih sredstava i cilja koji se težio ostvariti, te je stoga osporenim odlukama podnositelju povrijeđeno pravo vlasništva zajamčeno čl. 48. st. 1. Ustava pa je navedeno miješanje nezakonito jer nije u skladu s relevantnim odredbama OPZ-a te zakona i podzakonskih akata koji se odnose na posebne vrste poreza čije je plaćanje

podnositelju naloženo. Uzimajući u obzir da u upravnom postupku i sporu nije nedvojbeno utvrđeno da je podnositelj u obvezi platiti iznose naložene osporenim poreznim rješenjem, očigledno je da miješanje u podnositeljevo pravo vlasništva u konkretnom slučaju nije u skladu sa legitimnim ciljem takvom miješanja.

D. Pravo na jednakost i pravednost poreznog sustava – čl. 51. st. 2. Ustava

Činjenice

Uz sve činjenice navedene u Uvodu toč. III ustavne tužbe, podnositelj u nastavku iznosi činjenice koje su ustavnopravno relevantne za ocjenu povrede njegovog ustavnog prava na pravično suđenje zajamčeno čl. 51. st. 2. Ustava.

Ovlaštene osobe Porezne uprave, Područni ured Osijek u obavljanju nadzora nisu uzele u obzir i činjenicu da su izlazni računi društva GP-BRIM d.o.o. i društva KG-PROJEKT d.o.o. u naznačenim iznosima u poslovnim knjigama istih društava knjiženi kao prihod te su iskazani u računu dobiti i gubitka za razdoblje 01.01.2016. godine do 31.12.2016. godine kao dobit.

Upravno tijelo se vezano na taj prigovor podnositelja očitovalo u svojoj rješidbi na način da navodi kako to podnositelj ničime nije dokazao te da se navedena obveza dokazivanja temelji na odredbi čl. 88. Općeg poreznog zakona kojom je propisano da u poreznom postupku teret dokaza snosi porezno tijelo za činjenice koje utemeljuju porez, a porezni obveznik za činjenice koje smanjuju ili ukidaju porez. Pri tome ispušta iz vida dio te norme koji određuje da porezno tijelo teret dokaza snosi u skladu s čl. 6. st. 2. Zakona. Upravo čl. 6. st. 2. Općeg poreznog zakona određuje da je porezno tijelo dužno utvrđivati sve činjenice koje su bitne za donošenje zakonite i pravilne odluke, pri čemu je s jednakom pažnjom dužno utvrditi i one činjenice koje idu u prilog poreznog obveznika. Evidentno je da drugostupanjsko upravno tijelo nije utvrđivalo i one činjenice koje idu u prilog podnositelja. Uostalom, upravno tijelo je zanemarilo i odredbu čl. 58. st. 2. Zakona o općem upravnom postupku koja određuje da nije potrebno dokazivati činjenice o kojima javnopravna tijela vode službenu evidenciju, općepoznate činjenice, činjenice koje su poznate službenoj osobi ni činjenice koje propis pretpostavlja, ali je dopušteno dokazivati nepostojanje tih činjenica.

Podnositelj je prigovor dvostrukog oporezivanja isticao i u upravnom sporu te obrazložio da dvostruko oporezivanje proizlazi i iz toga što su od početka arbitražnog postupka radi naknade štete protiv Immobiliare Mondini S.p.A. pa do realizacije naplate sudjelovali u svojstvu punomoćnika tužitelja odvjetnica Marina Rukavina te nakon nje odvjetnik Jurica Jelinić. Obzirom da su troškovi s osnove zastupanja odvjetnika Jelinića pravilno utvrđeni od strane poreznog tijela kao porezno priznati rashod, ostalo je nejasno što se dogodilo s troškovima odvjetnice Marine Rukavine, koji troškovi su

rješenjem mirnim putem (obveza tužitelja sadržana je u računu broj 2-4-16 od 18.4.2016. godine na iznos od 8.250.000,00 kn) podmireni u visini od 4.000.000,00 kn, kako to proizlazi iz dokumentacije koja prileži spisu, odnosno Ugovora o prodaji potraživanja zaključenog između odvjetnice Marina Rukavina iz Zagreba (prodavatelj) i društva GP-BRIM d.o.o. (kupac) od 18.04.2018. godine, ostaju i dalje neodgovorenim. Tuženik se niti na te činjenice nije osvrnuo, dapače, potpuno ih je zanemario, iako je imao istu obvezu kao i u odnosu na porezne prijave GP-BRIM d.o.o. i KG-PROJEKT d.o.o. – obveze iz čl. 6.2. Općeg poreznog zakona u vezi s čl. 58. st. 2. Zakona o općem upravnom postupku. Odvjetnica Rukavina nema potraživanja prema tužitelju, uslijed čega trošak te obveze mora predstavljati porezno priznati rashod. Daljnja pretpostavka je da ne može iznos isplaćen odvjetnici Rukavini predstavljati dio osporene porezne osnovice, kada je njeno potraživanje prema tužitelju podmireno i na svoj prihod je platila odgovarajući porez. Završno, tužitelj je obračunao i platio porez na dobit na iznos od 1.350.000,00 kn obzirom na izvršnost rješenja Ministarstva financija, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak klasa: UP/II-471-02/17-01/279, urbroj: 513-04/18-3 od 30. ožujka 2018. godine, a vezano na račun broj 1-12-16 od 28.12.2016. godine izdavatelja društva KG-PROJEKT d.o.o. U ovom postupku ponovno je obračunat porez na dobit na iznos od 1.350.000,00 kn, po istoj osnovi.

Dakle, ako su poslovni partneri podnositelja zakonito iskazali prihod i podmirili svoje porezne obveze, a da se istovremeno rashod podnositelja koji predstavlja prihod njegovih poslovnih partnera ne priznaje kao poslovni rashod, time je moralo doći do dvostrukog oporezivanja odnosno nepriznavanja rashoda koji se drugome priznaje kao prihod i podliježe plaćanju poreza, odnosno ako se određeni novčani iznos jednom subjektu tretira kao prihod na koji se obračunava dobit, za platca tog iznosa isti mora predstavljati trošak i prema tomu predstavljati odbitnu poreznu stavku u utvrđivanju porezne osnovice platca.

Sve vezano uz dvostruko oporezivanje detaljno je izneseno i u tužbi i u žalbi, međutim i to je prigovor koji je sud odlučio ignorirati, time nastavljajući činiti povrede prisilnih propisa koje su činile i upravna tijela.

Pravna osnova

Čl. 51. st. 2. Ustava glasi kako slijedi:

Porezni se sustav temelji na načelima jednakosti i pravednosti.

Razlozi na kojima se temelji tvrdnja o povredi ustavnog prava na jednakost i pravednost poreznog sustava

Prema spomenutim načelima jednakosti i pravednosti, porezne obveze moraju biti utvrđene i

raspoređene na sve porezne obveznike na način da budu razmjerne ekonomskoj snazi poreznih obveznika, odnosno u skladu sa zahtjevom ravnomjerne raspodjele poreznog tereta.

Dvostruko oporezivanje kojem su pribjegla upravna tijela u okviru ove uprave stvari zasigurno nisu u duhu navedenih načela.

Naznačena rješenja u prvom i drugom stupnju upravna tijela donijela su ne poštujući ranije navedene odredbe važećih zakona i time povrijedilo mjerodavno materijalno pravo, kao i odredbu članka 19. stavka 1. Ustava, prema kojoj pojedinačni akti državne uprave i tijela koja imaju javne ovlasti moraju biti utemeljeni na zakonu.

Upravni sud Republike Hrvatske, ponavljajući obrazloženjem svoje presude navode rješenja upravnih tijela, propustio je provesti Ustavom zajamčenu sudsku kontrolu zakonitosti pojedinačnog akta tijela upravnih vlasti. Osporenim presudom Upravni sud nije otklonio nesuglasje nižestupanjskih rješenja Ministarstva s mjerodavnim materijalnim pravom, a to nije učinio niti drugostupanjski sud, slijedom čega je došlo do dvostrukog oporezivanja u konkretnom slučaju. Upravni sudovi u svojim odlukama nisu obrazložili zašto prigovor dvostrukog oporezivanja, kojeg tijekom čitavog postupka iznosi podnositelj, smatraju neosnovanim, pa stoga nisu osporavane odluke i dalje ne daju odgovor na pitanje dovode li one do plaćanja iste porezne osnove.

Opisanim postupanjem u konkretnom slučaju povrijeđeno je ustavno pravo iz čl. 19. st. 2. Ustava (zajamčuje se sudska kontrola zakonitosti pojedinačnih akata upravnih vlasti i tijela koja imaju javne ovlasti), kao i ustavno pravo propisano odredbom čl. 51. st. 2. Ustava (porezni se sustav temelji na načelima jednakosti i pravednosti).

* * *

PRIJEDLOG ZA ODGODU RJEŠENJA O OVRSI

koje je doneseno temeljem poreznog rješenja Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Osijek, KLASA: UP/I-471-02/18-01/13, URBROJ: 513-07-14-0203/013-19-17 od 29.05.2019. godine

IV Podnositelj je ranije u tužbi detaljno obrazložio koja prava zajamčena Ustavom RH su mu donošenjem osporenih akata povrijeđena. Sukladno čl. 63. st. 1. (ranije čl. 67.) Ustavnog zakona o

Ustavnom sudu Republike Hrvatske ustavna tužba, u pravilu, ne sprječava primjenu osporavanoga akta, a sukladno st. 2. na prijedlog podnositelja ustavne tužbe Ustavni sud može odgoditi ovrhu do donošenja odluke, ako bi ovrha prouzročila podnositelju tužbe štetu koja bi se teško mogla popraviti, a odgoda nije suprotna javnom interesu niti bi se odgodom nanijela nekome veća šteta.

Podnositelj je hrvatska tvrtka s 31-godišnjom tradicijskom kvalitetom, a u trenutku podnošenja ove tužbe zapošljava 42 radnika. Osnovna djelatnost podnositelja je proizvodnja prehrambenih proizvoda te se on unatoč teškom gospodarskom stanju u Republici Hrvatskoj uspijeva održati na tržištu stalnim ulaganjima u svrhu poboljšanja ponude proizvoda i uvjeta rada. Ministarstvo financija, Porezna uprava, Područni ured Osijek donijelo je rješenje o ovrsi KLASA: UP/I-415-02/2021-001/00275, UR.BROJ: 513-007-14/2021-01 od 18.02.2021. godine, a temeljem osporenog poreznog rješenja klasa: UP/I-471-02/18-01/13, urbroj: 513-07-14-0203/013-19-17 od 29.05.2019. godine dana 18.02.2021. godine, zbog čega podnositelj trpi nepopravljivu štetu obzirom da zbog blokade računa sasvim sigurno podnositelj neće biti u mogućnosti nastaviti redovno poslovanje i isplatiti plaću zaposlenicima, odnosno iste se neće moći isplatiti. Blokadom računa će sasvim sigurno u konkretnom slučaju doći do otvaranja stečaja nad podnositeljem i otkazivanja radnicima, budući da blokadom od preko 17.000.000,00 kn tužitelj postaje trajno insolventan i nelikvidan. Ističemo da o podnositelju, osim radnika, svakako ovisi i puno kooperanata – dobavljača sirovog mesa i povrća koji bi se u slučaju otvaranja stečaja nad podnositeljem našli u problemu. Upravo iz navedenog proizlazi nenadoknativa šteta koja provođenjem ovrhe temeljem osporenog poreznog rješenja prijeti podnositelju. S druge strane, ne postoji opravdana bojazan da od nemogućnosti naplate Porezne uprave, a to stoga što tužitelj u vlasništvu ima dugotrajnu imovinu iz koje bi se Porezna uprava mogla naplatiti u slučaju eventualnog neuspjeha podnositelja u ovom postupku.

Dokaz: izvatici iz z.k. za zk.ul. 2017 k.o. Duće, zk.ul. 99 k.o. Našice, zk.ul. 14160 k.o. Zadar, zk.ul. 4835 k.o. Zadar, zk.ul. 14338 k.o. Zadar, zk.ul. 3256 k.o. Beli Manastir, zk.ul. 1724 k.o. Valpovo, zk.ul. 698 k.o. Josipovac, zk.ul. 20572 k.o. Osijek;

Slijedom svega navedenog, jasno je da odgoda ovrhe u konkretnom slučaju nije suprotna javnom interesu niti bi se tom odgodom nekome nanijela veća šteta, dok bi izvršenje poreznog rješenja podnositelju zasigurno moglo prouzročiti nenadoknativu štetu, slijedom čega podnositelj predlaže Ustavnom sudu privremeno odgoditi izvršenje osporenog rješenja.

V Slijedom svega navedenog, Podnositelj predlaže Ustavnom sudu Republike Hrvatske donijeti sljedeću

P R E S U D U

I Ustavna tužba se usvaja.

II Ukidaju se presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, posl.br. Usž-2856/20-2 od dana 25.11.2020. godine, presuda Upravnog suda u Zagrebu, posl.br. 2Usl-39/2020-9 od dana 22.05.2020. godine, Rješenje Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak KLASA: UP/II-471-02/19-01/336, URBROJ: 513-04-19-2 od 29.11.2019. godine i Porezno rješenje

Ministarstva financija, Porezne uprave Područnog ureda Osijek, KLASA: UP/I-471-02/18-01/13, URBROJ: 513-07-14-0203/013-19-17 od 29.05.2019. godine, u cijelosti.

III Predmet se vraća Ministarstvu financija, Poreznoj upravi, Područnom uredu Osijek na ponovni postupak.

Osim navedenog, podnositelj predlaže naslovljenom sudu temeljem čl. 63. st. 2. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske donijeti sljedeće:

r j e š e n j e

I Privremeno se odgađa izvršenje rješenja Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Osijek KLASA: UP/I-471-02/18-01/13, URBROJ: 513-07-14-0203/013-19-17 od 29.05.2019. godine, kao i rješenja o ovrsi KLASA: UP/I-415-02/2021-001/00275, UR.BROJ: 513-007-14/2021-01 od 18.02.2021. godine, koje je doneseno temeljem poreznog rješenja.

II Ovo rješenje stupa na snagu danom donošenja, a privremena odgoda izvršenja rješenja iz toč. I ove izreke ostaje na snazi do okončanja postupka pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske.

III Ovo rješenje objavit će se u „Narodnim novinama“.

VI POPIS PRILOŽENIH DOKUMENATA

- a) punomoć za zastupanje
- b) dvije preslike ustavne tužbe
- c) izvornik i preslika presude VUSRH, posl. br.Usž-2856/20-2 od 25.11.2020. godine
- d) izvornik i preslika presude US u Osijeku, posl.br. Usl-39/2020-4 dana 29.01.2020. godine
- e) dvije preslike poreznog rješenja KLASA: UP/I-471-02/18-01/13, URBROJ: 513-07-14-0203/013-19-17
- f) dvije preslike žalbe od 08.06.2020. godine
- g) dvije preslike tužbe od 10.01.2020. godine
- h) zemljišnoknjižni izvatici
- i) nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka Darija Dumančića, dipl.oec.
- j) mišljenje doc.dr.sc. Dubravke Akšamović
- k) preslika rješenja o ovrsi KLASA: UP/I-415-02/2021-001/00275, UR.BROJ: 513-007-14/2021-01 od 18.02.2021. godine

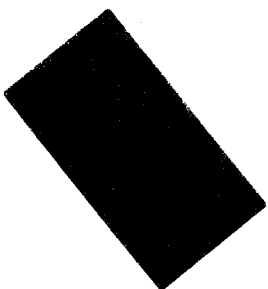
U Zagrebu, 26.02.2021. godine

ASCOMERCE D.O.O.
p.p. MOLEK & ŠKRNJAR
d.o.o.
ZAGREB, Jurja Žerjavića 19

ODVJETNIČKO DRUŠTVO
SMOLEK & ŠKRINJAR
d.o.o.
ZAGREB, Jurja Zečevića 19

Masa:
1039
10 0849 8

Zagreb	18.30
01.04.21	
17:52:24	
100000	HP Hrvatska

FINANCIJSKA AGENCIJA
ULICA JOSEPA JAKOVIĆA 1
31 000 Zagreb